

for ikke at nævne andre, hvorrigt meget vigtigere, Tilfælde — skal jeg blot bemærke, at, da man i en Forordning i dette Aar har ophævet Jagtretten paa Fjeldet, saa har man derfor ikke givet Vedkommende nogen Erstatning. Her synes Erstatningen eller Løsningen til Communen mindre at være paa sit Sted, end den vilde være ved hin Leilighed. For det Første er det alle Communens Fordeiere, som erhverve en Fordeel, og dernæst har man heller ikke givet Noget for den; men det er en Ret, som forhen tilfaldt Kongen, og som blev dem overladt ved Forordningen af 1840, og det ingenlunde for at skaffe Communen en Fordeel, men for at forebygge Misbrug, man dengang befrygtede kunde opstaae. Det forekommer mig allsaa, at der er Meget, som taler for, at Cierne af de udfiskede Kjøbstad-jorder, ligesaa godt som Grundeierne paa Landet, skulle i Kraft af denne deres Eiendom ligesom være jagtberettigede. Derimod vil det jo være nødvendigt, at, forsaavidt denne Jagtrettighed allerede er bortkastet, eller, forsaavidt der endnu er Nogen, der har den fra den Tid, Kongen var i Besiddelse af denne Jagtret, han da ligesaavel paa de udfiskede Jorder, som paa de indfiskede, skal beholde den; men paa det nær synes det at være i sin Orden, at denne Rettighed ligesom tilkommer Jordernes Ciere. Jeg troer vist heller ikke, at nogen Kjøbstad-commune vilde have Noget derimod at erindre; thi deels var den hele Indtægt af Jagtrettigheden yderst ubehagelig, og deels vilde der opstaae mangfoldige praktiske Uleiligheder ved denne Afsløsning, ligesom det vilde koste de Vedkommende mere, end Besøbet af den årlige Afgift er.

Indenrigsministeren: Der kan jo vistnok, saaledes som nu er sleet, anføres Noget for, at den her omhandlede Jagtret uden videre skulde gaae over til vedkommende Grundeiere. Jeg maa derved dog bemærke, at man ved at slaae ind paa denne Vej vil komme i Strid med det almindelige Princip, som gaaer igjennem Loven, nemlig at man ikke erhverver Jagtret paa Gnemærker uden ifølge Afsløsning, og, naar man finder det rigtigt og retfærdigt at anvende dette Princip i andre Forhold, synes det ogsaa at burde komme Com-

munerne til Bedste, hvor de engang have faaet Jagtret. Dette er der saameget mere Anledning til, som denne § 2 ogsaa vil kunne komme til Anvendelse, efterat § 5 er bleven anvendt. Ifølge § 5 kunne Kjøbstadcommunerne som saadanne indløse Jagtretten paa hele Kjøbstadens Grund, og det er dog, naar Communerne ogsaa komme til at anvende Indløsning for at erhverve Jagtretten, ganske billigt, at de, der igjen vilde erhverve den til de enkelte Eiendomme, derfor erlægge nogen Godtgjørelse til Communens Kasse. I detmindste er det vist ogsaa meget tvivlsomt, om det er saa særdeles ønskeligt, at enhver lille Jordbruger paa Kjøbstadjorderne, om han ogsaa er Grundeier, kommer i Besiddelse af Jagtretten. Vil han personlig udøve denne Jagtret, saa er det jo temmelig rimeligt, at han ikke kan gjøre det, uden at komme til at gjøre Indgreb i Andres Jagtret og udøve den ikke blot paa egen Grund, men ogsaa paa Andres Jorder. Dette har man vel forudseet ikke at kunne forebygges, naar man overhovedet vil følge det Princip, at Jagtretten skal kunne forenes med Eiendomsretten; men man har dog fundet det i sin Orden, at Vedkommende maatte træffe en særlig Foranstaltning til saaledes at erhverve denne Jagtret, at den ikke tilfalder ham umiddelbart ifølge Loven og uden noget samhelst Vederlag, men at det er forbundet med en Foranstaltning fra hans Side, som giver ham Anledning til Overveelse af, om det ogsaa er værdt at anvende den Udgift, som han maa anvende for at komme i Besiddelse af Jagtretten, eller om den, alt vel overveiet, ikke har nogen synderlig Værdi for ham. Det kan heller ikke siges, at det vil give Anledning til stor praktisk Uleilighed; thi, da Communerne vide, at de Vedkommende kunne fordre Loven anvendt, saa seer jeg ikke, at de skulde være uwillige til ved mindelig Forening for en passende Godtgjørelse at overdrage dem Jagtretten, som gjøre Fordring derpaa. Det er ingenlunde nødvendigt, at den Afsløsningsmaade, som foretrives i Udcastet, skal komme til Anvendelse i ethvert enkelt Tilfælde; den er kun det yderste Middel, som de Vedkommende ere nødte til at benytte, naar de ikke kunne komme til mindelig Forening derom.